

A háború béke!

VISSZHANG - LVII. évfolyam, 21. szám, 2013. május 24.

A Méltányosság Politikaelemző Központ igyekezett „a lehető legpontosabban rekonstruálni” az uralkodó párt álláspontját (*A magyar jobboldal természetrajza, ÉS, 2013/20., máj. 13.*). A megkésett fejlődéssel magyarázzák, „miért nincs a nyugati igényeket kielégítő konzervatív párt”. Találók a megkülönböztetésük, hogy „a baloldal meg akarja változtatni a világot, a jobboldal olyannak ismeri el a társadalmat, amilyen”, és „a jobboldalon az egyszemélyi vezetésben hisznek, a balliberális oldalon a testületi vezetés az ideál”. Az is kétségtelen, hogy a jobboldaliság nem azonos a szélsőjobboldalisággal, hanem ugyanolyan legitim politikai nézet, mint a baloldaliság. De az már kérdéses, hogy „a Fidesz által képviselt kormányzati stílus jobban kifejezi a történelmi hagyományokat”, mert aligha stílus kérdése, hogy Magyarországon ez a párt egyeduralomra törekszik. Erről a felfogásról azonban többször is állítják, hogy „nézetünk szerint tévedés”.

Ki is fejtik, miért, és az ember nem akar hinni a szemének: „Hiszen amikor az ellenzék a kormányt nem pusztán egyes ténykedéseiben véli szakszerűtlennek, hanem működése egészében alkotmányosértőnek (sőt a saját maga által alkotott alkotmányos rend felrúgójának), attól kezdve megszűnik a minimális érintkezés, netán együttműködés lehetősége, s teljesen szertefoszlik az a kormányzati igény, amely 2010-től a »nemzeti egység« megteremtését jelölte meg a kormányzat talán legfontosabb céljaként.”

A szerzők szerint tehát

(1) Orbán pártvezér célja 2010-ben a valódi, az ellenzéket is magában foglaló nemzeti egység megteremtése volt, és

(2) ezt a nagy népi egységet pont az ellenzék hiúsította meg azzal, hogy nemcsak a kormányzati hibákat bírálta, hanem igaztalan módon alkotmányosértőnek ítélte meg a kormány működését (sőt: azt volt képes állítani, hogy a kormány még a saját maga által teremtett új alkotmányát is felrúgta a módosításaival).

A kirekesztés tehát együttműködés.

Ezzel a „rekonstrukciónkkal” még a Fidesz elitjén is túl tudtak tenni: az utóbbiak azt azért soha nem hazudták, hogy a nemzeti egységet a „nemzetietlen” ellenzékkel együtt értelmezik. Van, amikor a mindenáron való megértésre törekvés az országos elgyávulás egyik tünete.

Az orbáni rendszer demokráciává mosásának igyekezetében meg se próbálták értelmezni annak mögöttes jelentését, hogy a pártvezér szerint „ellenfeleink idegenszerűek”, „a haza nem lehet ellenzékben”, „a baloldal immár harmadszor rontott rá nemzetére”, a magyarokat a turul meg a „vér és a föld” közössége kapcsolja össze, és a centrális erőterben kialakuló nagy kormánypárt „a maga természetességével képviseli a nemzeti érdeket”! Valamint azt sem említették, hogy módszeresen kettészakították a társadalmat, hogy az ország egyik fele meg van félemlítve, hogy lényegében felszámolták a hatalmi ágak megosztását, a fékek és egyensúlyok rendszerét, s hogy lassan bekényszerítik a közalkalmazottakat a nagybetűs „HŰSÉG” betartását ellenőrző, a gondolatrendőrség szerepét játszó hivatásrendekbe. És demokráciának tekintik azt a rendszert, melyben egy domináns párt tartósan megakadályozhatja az ellenzék győzelmét. Nem vitás: létezik választási rendszer, tartós többsége van a működtetőjének. Akárcsak Fehéroroszországban. Ott is csak a „történelem” tér vissza.

Azzal próbálják meg legitimálni a gömbösi rendszer mai reinkarnációját, hogy ez a rendszer azért nem gömbösi, azért nem tekintélyuralmi és azért nem megfélemlítő, mert csak „radikális”. (Amit egyébként a Jobbik is állít magáról, amikor a neonyilasság ellen védekezik.) És nem tesz egyebet, mint hogy a XIX.

századi reformkor hagyományát folytatva meg akarja változtatni a „*megalvadt struktúrákat*”. „...*a radikális országátalakítás nem azonosítható a diktatúraépítéssel*”, fogalmaznak, szigorúan kerülve a túlzásokat. Az ország általuk kétszer is „*grandiózus*”-nak nevezett orbáni átalakítási terve ebből következik. Figyelemre méltó, hogy egy árva szót sem vesztegetnek arra, hogy ez az átalakítás eddig még csak a vagyon újraelosztásáról szólt. A két háború között a zsidók, a pártállam idején a burzsoák, most meg a „nem a mieink” vagyonának újraosztásáról. „Méltányosan” fogalmazva: „...*a magyar jobboldal látható módon azt szeretné, ha a közjogi kérdések helyett a gazdaságiak dominálnának.*” Nyilván: az újraelosztást a közjog csak akadályozná.

Az pedig szintén nem önkényuralmi vonás, hogy ebben a vezérelvnek, azaz „*a politikai vezetőnek kiemelt szerepe van, ő a végső tekintélyforrás*”, mert (kapaszkodjunk) „*a vezetői autoritás sokkal inkább a keresztény kultúrkörből származó hagyomány*”. Krisztus mint a vezér. Heil! Avagy: a pogányság kereszténység.

Olyan méltányosan vizsgálták meg négy nyomtatott oldalon a mai kormánypárti politikát, ahogy egy elfogulatlan, méltányos vegyész-mérnök a Zyklon B gáz hatásfokát a gázkamrák füstjének elemzése alapján.

Az viszont kétségtelen, hogy – ahogy fogalmaznak – csak „*most kezdődik igazán a történelmileg megoldatlan kérdések megbeszélése és megoldása*”. Még hosszú út áll előttünk.